

paa Trods af den voksende Modstand, alene maatte jeg paa Forhaand opgive Forsøget.

Den Forudsætning, hvorunder jeg havde paataget mig Redaktørposten, nemlig at jeg havde — som jeg i sin Tid skrev — *en fylket, kampberedt og loyal Hær i Ryggen, der ved given Lejlighed var rede til at forstærke Bladets Røst med et Ekko af tusinde Røster*, var tilsyneladende bristet. Da Bladets Røst lød under sidste Valgkamp, besvarede den af Medlemmerne med Tavshed eller Indvendinger. De trofaste, uforfærdede, jeg havde med mig, vil tilgive mig, at jeg ikke under disse Forhold tiltroede mig selv Styrke nok til at fortsætte uden den gode Hjælp, som gennem 5 Aar altid uforanderlig har staaet ved min Side.

Hverken Medlemmer eller Fællesstyrelse har ønsket at miste mig indenfor Ledelsen, derom beder jeg Bladets Læsere være overbeviste, men jeg har Grund til at tro, det var min Person, man ønskede at bevare for D. K. — om det saa skulde være paa Redaktørens Pøst — ikke min Idé; den var for de fleste en fremmed Fugl, som et fortsat Samarbejde vilde have vingestækket, om jeg var bleven tilbage uden nogen ved min Side.

Valget stod derfor for mig mellem at bevare min egen Stilling ved Blad og i Ledelse eller at bevare min Idé uforvansket. Jeg valgte det sidste, og Valget faldt mig ikke svært.

Min Idé om Bladet har jeg taget i Arv fra den Tid, hvor en Personlighed som *Elisabeth Grundtvig* skabte Bladets Tradition: *en selvstændig, ansvarshavende Redaktør med Medlemmernes Tillid bag sig og Fællesmødets Beslutninger som Kompas*, idet hun i 1886 nægtede at fortsætte Redaktionen med et af Fællesstyrelsen valgt Bladudvalg ved Siden. Den kunde afskedige Redaktøren, men ikke diktere hende, hvorledes hun skulde skrive eller redigere Bladet. Og Fællesstyrelsen bøjede sig herfor, og *det medredigerende Bladudvalg* har lige op til denne Dag været en overstaaet Børnesygdom i Bladets Historie. Jeg ser heri en af Grundene til, at *Kvinden og Samfundet* har kunnet bevare sin Stilling som Kvindesa-

gens eneste virkelige Organ her i Landet til Trods for Dagbladenes separate Damerubriker.

I den sidste Tid synes imidlertid Bladudvalget igen at spøge i Medlemmernes opskræmte Bevidsthed, til Trods for, at man vil hævde, at der ingen principiel Uoverensstemmelse har hersket mellem Fællesstyrelse og Blad, som af Redaktøren paastaat. Den nærmeste Fremtid vil afgøre, om jeg har haft Uret, men saa meget er vist,

hvis Fællesstyrelsen træffer den Ordning med den ny Redaktør, at Kv. og Samf. skal redigeres direkte under Fællesstyrelsens Auspicier, saaledes at et Bladudvalg skal have Ret til at indskrænke Redaktørens Handle- og Ytringsfrihed — da har Dansk Kvindesamfund svigtet Bladets Tradition, og jeg har været i min fulde Ret til at tro paa en principiel Uoverensstemmelse mellem mig og Fællesstyrelsen i vor Opfattelse af Bladet.

hvis Fællesstyrelsen træffer den Ordning med den ny Redaktør, at Redaktørens Røst ikke i Fremtiden maa beherske Kv. og Samf.s Spalter, men disse skal være Tumleplads for „de manges“ indbyrdes afvigende Meninger om Kvindesagens Maal og Veje — da har der mellem mig og Fællesstyrelsen bestaaet en Væsensforskel i Synet paa det Arbejde, den havde betroet mig, og der var ikke for mig andet at gøre end at gaa;

hvis Fællesstyrelsen træffer den Ordning med den ny Redaktør, at Bladet i Fremtiden hovedsagelig skal være et alment oplysende og refererende Blad, og ikke, som jeg ved min Tiltrædelse i 1913 skrev, „den Fane, som vajer foran D. K.s fremrykkende Hær og viser Verden, hvor Vejen gaar,“ — da havde jeg Ret i at mene, at Forudsætningerne for min Redaktørvirkomhed var bristede, og ingen kan behjælp mig, at jeg tog Konsekvensen og gik.

Men hvilke Skuffelser, det sidste Aar end har bragt mig, disse fem Aar som Redaktør af *Kvinden og Samfundet*, vil jeg altid føle mig i Taknemlighedsgæld til Dansk Kvindesamfund for.

Dog er der i dette Øjeblik forner melig én Tak, som trænger sig frem, og det er Takken til hen-

de, som jeg i disse fem Aar altid har betragtet som min Medredaktør. Hun har gjort vort Samarbejde ved Bladet til en Fest for mig, og mest af alt, hvad D. K. har givet mig, vil jeg savne de Timer, hvor vi sammen i det beskedne Kontor byggede videre paa D. K.s Storhed. Jeg beklager D. K., som har ment at kunne give Afkald paa hendes Indsigt og fænomenale Arbejdskraft paa Kontorbestyrelsens Plads; andre vil sikkert i Fremtiden vide at drage Fordel deraf.

Men ligesaa usikker og problematisk „Kvinden og Samfundet“s Fremtid stiller sig i dette Øjeblik for mig, ligesaa overbevist føler jeg mig om, at Dansk Kvindesamfund er den Organisation her i Landet, som er kaldet til at føre Kvindesagens hellige Flamme videre, og tænde nye Lys til dens Næring, naar det gamle Lys er nedbrændt, og det er derfor trods alt med Haab og Fortrøstning til Fremtiden, at jeg fra denne Dag melder mig til Tjeneste blandt dem, som i Beskedenhed røgter deres Hverv som *den trofaste, menige Flammevagt*.

Gyrithe Lemche.

Tak.

—o—

Maa vi, blandt dem, der dybt beklager, at De, Fru Lemche, og Frk. Daugaard, fratræder Ledelsen af „Kvinden og Samfundet“ saavel som Hovedkontorets Ledelse, sige Dem begge en varm Tak for Deres store Arbejde gennem de forløbne Aar.

Det er med et mørkt Syn paa „Dansk Kvindesamfund“s Fremtid, at vi ser to saa retlinede, fribaarne og vidtskuende Kvinder se sig tvungne til at vige Pladsen for en Ledelse, der i hvert Fald efter vort Syn aldrig hidtil har vist Deres Forstaaelse af Kvindesagen. Vi har overhovedet intetsteds set et Arbejde for Kvindesagen, som i nogen Maade kan sidestilles med, hvad De har udført i disse Aar.

Og derfor — selvom Bladet, hvis nuværende Prestige De, Fru Lemche og Frk. Daugaard, og kun De har skabt, sammen med den nuværende glimrende Administration,